

mindre Hedeplantager. Ogsaa en saadan Mands Ord maa vel have nogen Vægt, og ogsaa han er enig med mig i dette Spørgsmaal — derom tror jeg nok, at alle Ingeniører ere enige.

Endelig er der en Mand, hvis Navn hidtil ikke har været nævnt, og som jeg egentlig ikke havde tænkt, jeg vilde nævne, men jeg blev meget glad overrasket ved i Gaar at se noget fra hans Haand, og jeg skal derfor ikke undlade at nævne det i Dag. Det er den nuværende Vandbygningsdirektør Vestergaard. Da han saa nylig er udnævnt, kan man vel gaa ud fra, at denne Mand, der jo er kendt ovre paa disse Kyster, idet han har været Ingeniør for Esbjerg Havn og haft Tilsyn med Ringkøbing Fjord, har vidst, da han modtog sin Udnævnelse, at et af de allerstørste og allerførste Spørgsmaal, han vilde komme til at afgive Erklæring om, netop er det Spørgsmaal, vi her beskæftige os med i denne Stund. Den højtærede Minister har med sædvanlig Hjælpsomhed og Elskværdighed ladet mig læse den Erklæring, han har afgivet i disse Dage, og den tilfredsstillende mig, ja den gaar over mine dristigste Forventninger, idet ogsaa han indrømmer, at flytter man Udløbet deroppe, vil det i ekstraordinære Tilfælde, som han behager at udtrykke sig, altsaa — ja, naar Søen er slet og Vejret godt, saa vide vi nok, hvorledes det vil vise sig, men i ekstraordinære Tilfælde vil det stige højere, end det nu stiger — jeg tror han nævner mindst 1 Fod. Iøvrigt holder han sig meget reserveret og erklærer, at den Skade, som kan ske særlig for Landbruget, har han ikke særlig beskæftiget sig med. Denne Erklæring vil jo efter den højtærede Ministers Udsagn blive tilstillet Finansudvalget, og den er jeg tilfreds med. Jeg ser, den ærede Ordfører staar med den i Haanden — jeg kunde maaske citere et Par Linier, dersom jeg maa laane den. „Derfor kan det kun med Sikkerhed siges, at i Almindelighed vil ved det ny Udløb Middelvandstanden i Fjorden sænkes nogle Tommer, og i ekstraordinære Tilfælde kan Vandet blive indtil omtrent 1 Fod højere end nu.“ Det forekommer mig at være kort og klart. Denne Fod maa altsaa lægges til de Tal, jeg i Forvejen efter Kommissionsbetænkningen af 1900 har søgt at fremholde for ærede Medlemmer.

Nu skal jeg forlade Emnet: Sagkundskaben. Jeg mener dog rigtignok, at dersom man har saa sagkyndige Folk, som vi have her i dette Tilfælde, og som nylig have afgivet Erklæringer, dels i 1900, dels

nu (Vandbygningsdirektøren), saa ved jeg ikke, hvad vi egentlig skulle have dem til, dersom vi slet intet Hensyn skulle tage til disse Folks Opmaalinger og Beregninger. Det forekommer mig, at dersom der slet ikke skal tages Hensyn til noget saadant, maa det blive en Nødvendighed for mig for Fremtiden at stemme imod alt, hvad der vedrører polyteknisk Læreanstalt, hvilket jeg ellers til Dato har stemt for med stor Fornøjelse. Jeg haaber, at den ærede Professor, der staar her (Ellinger), er enig med mig i saa Henseende. (Ellinger: Ja.) Det glæder mig.

Jeg skal ganske kort gøre et Par Bemærkninger til de Ord, den højtærede Minister i Gaarsmødet henvendte til mig, og jeg er den ærede Minister taknemmelig for hans Udtalelser. Jeg kan ikke skønne, at de kunde være — lad mig sige — humanere overfor mig, end de vare, naar Hensyn tages til det Ændringsforslag, hvorom den højtærede Minister talte. Ærede Medlemmer ville indrømme mig, at den ærede Ministers Tale formede sig som en Undskyldning. Han sagde: Jeg gør det for at skaffe Fred. Det betonedes den højtærede Minister meget stærkt; det var det ene Hovedpunkt af det, Ministeren sagde. Det andet var det, at hvis det, han her foreslog, viste sig at være urigtigt, var han villig til atter at lukke det ny Løb og skaffe de gamle Tilstande tilbage. Det var de to Hovedpunkter i den ærede Ministers Tale, det tror jeg ikke, jeg har misforstaaet.

Det første var altsaa dette, at han sagde: Det er for at skaffe Fred. Maa jeg da spørge: Hvem er det, der har skabt Ufred? Er det os der nede ved den sydlige og østlige Side, som ere mest udsatte for Havvandets Indtrængen, eller er det dem, som bo oppe Nord paa, hvor Opmaalingerne tydelig vise, at de ikke ere nær saa udsatte? Nej, det er ikke os, som have skabt Ufred, vi ville tværtimod holde paa det bestaaende. Men for at føje dem have vi tilbudt, at dersom det kan glæde dem ret meget, saa ville vi gaa 8,000 Alen længere mod Nord, men vi ville stadig blive indenfor det naturlige Værn, nemlig de Klitter, som findes paa Nordsiden af Fjorden. Og derfor kunne vi ikke gaa længere end til Gamle Bjerregaard. Det have vi altsaa villet imødekomme dem med, men denne udstrakte Haand er til Dato ikke modtaget. Hvordan det i Fremtiden vil forme sig, kan jo ingen vide. Altsaa, det er ikke os, som have skabt Ufred, men det er de Herrer fra den anden Side af